

עפ"ג 20/11/45585 - מדינת ישראל נגד פלוני (אסיר), -10

בית המשפט המחוזי בחיפה

20 דצמבר 2020

עפ"ג 20-11-45585 מדינת ישראל נ' פלוני(אסיר)

בפני כב' הרכב השופטים:
סגן הנשיא, השופט אברהם אליקים - [אב"ד];

תמר נאות פרן;
רונית بش

מדינת ישראל

המעורערת

פלוני (אסיר), -10

נגד

המשיב

פסק דין

ערעור על גזר דין של בית המשפט השלום חיפה (כב' השופט זאיד פלאח) אשר ניתן במסגרת ת"פ 20-06-72573 ביום 4.11.2020.

ההיליך קמא -

1. המשיב הורשע, בהתאם להודאותו, בביצוע העבירות הבאות: פיציעת בת זוג (מכוח סעיף 335(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין")); תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בת זוג (עבירה מכוח סעיף 382(ג) לחוק העונשין); ואוימים (מכוח סעיף 192 לחוק העונשין).

2. בהתאם לעובדות כתוב האישום המתוקן, בהן הודה המשיב, המשיב ובת זוגו, המתלוונת, עלן לארץ ביום 22.06.2020 והחלו את חובת הבידוד שחלת על המגיעים מחוץ לאותה העת. כבר בשעות הערב של אותו יום, עת אכלו בני הזוג את ארוחת הערב, צרך המשיב משקה אלכוהולי, החלה מחלוקת בין המשיב לבין המתלוונת בגין צריכת אלכוהול, אז - המתלוונת שפכה לכיר בקבוק אלכוהול על מנת למנוע מהמשיב לצרוך אותו, והמשיב עזב את הבית. כעבור כמה שעות, כאשר התאריך היה כבר 23.06.2020, בשעה 01:30, שב המשיב לבית כشاهא מדיף ריח חזק של אלכוהול. המתלוונת העירה לו על קר, החל ויכוח בין השניים, אז הכה המשיב את המתלוונת באמצעות ידיו מספר פעמיים וגרם לה לחבלות של ממש בדמות של סימנים כחולים ברגלה הימנית ובידה הימנית. בהמשך, ולאחר שכבה המתלוונת על מיטהה בחדר השינה, המשיב ניגש למיטה, אחז בסכין, איים כי יירוג את המתלוונת וכשניסתה המתלוונת לקום ולהתרחק, פצע אותה המשיב בראשה באמצעות הסcin שאחז בידו וגרם לה לחתר באורך 2 ס"מ שהצריך סגירתו בתפרים בבית"ח רמב"ם בחיפה.

3. במסגרת הטיעונים לעונש בבית המשפט קמא - המעורערת עטרה למתחם ענישה הנע בין 12 ועד 30 חודשים בפועל, לרבות נוכחות חומרת המעשים והצורך בהרתעה משמעותית בכל הנוגע לתקיפות אלימות של בן זוג כלפי בת זוגו, במיוחד תוך שימוש בסכין. המעורערת אף התייחסה לכך שלמשיב אין עבר פלילי, וביקשה שיושות עליו מאסר בפועל במשך 20 חודשים, מאסר מותנה מרთיע, קנס והתחייבות כספית.

4. המשיב, באמצעות בא כוחו, ביקש להציג את הנסיבות החrigerות של האירוע, כאשר מדובר בעבירות

שbove ביום שבו הגיעו המשיב והמתلونנת לאرض, כאשר עלו ממדינה אחרת, וזאת לאחר נסיעות רבות וטיסה ממושכת, בעודם מותשים ונרגשים בשל העליה. עוד התבקש בית המשפט קמא לחת משקל להודאה המידית של המשיב, לקבالت האחריות, ולעמדת המתلونנת - אשר הסבירה בבית המשפט קמא כי הדבר באירוע חד-פעמי וכי היא סלהה למשיב. לגבי מתחם העונש - נטען כי המתחם שהוצע מטעם המערכת אינו הולם והוצע מתחם המתחל במאסר מותנה ומגיע עד כדי מספר בודד של חודשי מאסר, אותן ניתן לרצות בעבודות שירות, לכל היוטר. הוגש כי המשפט נתן כ-4 וחצי חודשים, נכון ליום שמיעת הטיעונים לעונש, ולמעשה הוא עצור מיום עלייתו לארץ, אך שבית המשפט התבקש להשיט עונש של מאסר בפועל בשיעור תקופת המעצר שכבר חלפה, ולהוסיף מאסר מותנה. בנוגע למסע, נטען כי הדבר במשפט עולים שרק הגיעו לארץ ואין מקום להשיט קנס בנסיבות.

5. בתום הטיעונים לעונש - המשיב הביע חרטה, מסר כי הוא מצטרע על מעשי, ובית המשפט קמא צין בגזר הדין כי התרשם שאכן מדובר בחರטה כנה ואמיתית.

גזר הדין קמא -

6. בגזר הדין נשוא הערעור, קבע בית המשפט קמא כי יש לראות בכלול המעשים בבחינת אירוע אחד ולקבע מתחם עונשה לכל העבירות יחדיו. לגבי השיקולים בקביעת המתחם - נקבע כי המשיב במעשו פגע בגופה של המתلونת ומידת הפגיעה בערכיהם המוגנים היא ביןונית. עוד נקבע כי ניתן משקל לפסיקה, לרבות הפסיקה שלאיליה הפניה המערכת, ואף לחלקו המלא של המשיב ביצוע העבירות. באשר לנזק שנגרם למתلونת - בית המשפט קמא צין כי התרשם מהתמונה המתעדות את החבלות שנגרמו למתلونת ומהתיעוד הרפואי. בשים לב לכל האמור - נקבע כי המתחם ההולם נע בין 6 חודשים ואסרו אותן ניתן לרצות בעבודות שירות לבין 18 חודשים מאסר בפועל.

7. בנוגע לעונש בתוך המתחם, בית המשפט קבע כי ניתן משקל לנטיילת האחריות המלאה של המשיב על מעשיו והודאותו המידית, לפגיעה של העונש במשיב, לרבות בשל גילו, כאשר מדובר במשיב ליד שנת 1971 שהחליט לשלות ארצה יחד עם בת זוגו, והעבירות בוצעו ביום נחיתתו בארץ, ומאז אותן ימים המשיב עצור. עוד ניתן משקל לפגיעה של העונש במשפטו של המשיב, כאשר במסגרת הריאות לעונש, המתلونת מסרה כי היא סולחת למשיב, כי אינה מפছדת ממנו וביקשה שלא יוטל עליו מאסר בפועל. עוד נלקח בחשבון העדר עבר פלילי, והטייעון אודות המצב הכלכלי של המשפחה, אשר הגיעו לארץ זה אף עתה.

8. בתום כל אלה, דין בית המשפט קמא את המשיב לעונשים הבאים:

• מאסר בפועל למשך 6 חודשים החל מיום מעצרו 23.06.2020.

• עונש של 6 חודשים מאסר על תנאי אשר יופעלן אם יעבור המשיב תוך שלוש שנים מיום שחרורו אחת או יותר מהعبירות בהן הורשע בתיק זה.

• התחייבת כספית על סך 5,000 ₪ להימנע מביצוע אחת או יותר מהعبירות בהן הורשע וזאת למשך 3 שנים.

טיעוני הצדדים בערעור -

9. עמדת המערכת - המערכת הגישה את הערעור הנוכחי באשר לשיטתה העונש שנגזר על המערכת מכך באופן חרג, אינו תואם את מדיניות העונשה, אינו הולם את חומרת העבירות ומחיב התרבות.

10. לגבי מתחם העונשה - נטען כי המתחם נמוך מהראוי, וכי אף בתוך המתחם - לא היה מקום להשיט על המשיב עונש הנמצא ברף התחתון של המתחם. נטען כי מדובר בעבירות אלימות במשפטה, הכוללת גם אלימות בשלב

הראשון, אשר גרמה לשימנים כחולים ברגל וביר, וגם איוםים ואלימות בשלב השני, כאשר התוצאה הייתה חתך שमועתי בראש באמצעות סכין - על רקע של שתית אלכוהול באותו המועד.

11. באשר לעמדת המתלוונת (אשר אף נכחה בדיון בערעו), נטען כי בית המשפט קמא ייחס משקל רב מדי לעמדת המתלוונת, אשר ביקשה שהמשיב "יחזר הביתה", ואף נטען יש לתת את הדעת ל"סינדרום האישה המוכה", שהוא סינדרום מוכר. בהקשר זה נטען כי גם המתלוונת הגיעה לארץ זרה, ביום האירוע, תוך שהוא חוויה תחושותZROT, עיפויות וקשיים נלוויים מובנים - וכבר ביום זה, היא חשופה לאלימות הקשה מצד המשיב, ונאלצת לקחת חלק בהליך רפואי, בהילכים במשטרת ובהליך המשפט. לכן, כך נטען, יש לראות את "הסליחה" מטעם המתלוונת ואת רצונתה שהמשיב "יחזר הביתה", בהקשר האמור - ולא היה מקום לייחס לדברים משקל כה רב כפי שעשה בית המשפט קמא.

12. נקודה נוספת נספפת שביקשה המערערת להציג הינה כי אף אם אין מידע לגבי צריכת אלכוהול בעבר (נוכח היעדר מידע על המשיב ובהיעדר תסוקיר), הרי שבעובדות כתוב האישום, בו הודה המשיב, פורט כי האירוע החל סבב סכסוך בנוגע לצריכת אלכוהול וכי המשיב צרך כמות של אלכוהול באותו יום - דבר מהוואה נסיבה שיש לשקל ולהומרה ואשר מלמדת על מסוכנות.

13. המערערת הפנתה לטיוד הרפואית הרלבנטית, ואף לתמונות של החתך בראש המתלוונת, אשר הצריך 5 תפרים, וטענה כי מדובר בחתך שנגרם כתוצאה משימוש בסכין, המctrף למחלומות שהטיח המשיב במתלוונת באמצעות ידיו בשלב הראשון של האירוע, והמצטרפים לאיום הקשה שהשמייע בפניה, כי "יهرוג אותה".

14. המערערת ביקשה להפנות לפיסיקה נוגאת, אשר בה הדגישו הערכאות את הצורך להחמיר בענישה כלפי מבצעי עבירות אלימות בתחום המשפחה, ובמיוחד כלפי נשים, ואף הדגישה את ההסתלה שניכרת בימים אלו בתופעה הנוראה, למרבה הצער.

15. עמדת המשיב - המשיב מבקש לדוחות את הערעור ולהוtier את גזר הדין על כנו.

16. בא כוחו של המשיב מדגיש מקדים את ההלכה הנוגאת בדבר או התערבותה של ערכאת הערעור בענישה, למעט במקרים חריגים וטוען כי אין זה המקירה שבפנינו, נכון נסיבותיו המזוחדות.

17. באשר לפיסיקה שהוצגה מטעם המערערת - נטען כי יש קשר רחבה של פיסיקה בעבירות בהן עסקין, והענישה נעה בין מקרים בהם הוותקו עונשים צופים פנוי עתיד בלבד לבין מקרים בהם נגזרים מאסרים ארוכים בפועל, וכן - והיות והענישה לעולם אנידיבידואלית - יש לבחון את נתוני המקירה ולא להסתמך על השוואה למקרים בודדים "נבחרים" מהפיסיקה במקרים המתחמירים.

18. לעניין השימוש בסכין - ביקש בא כוח המשיב להבהיר כי על פי עובדות כתוב האישום המתוikon, המשיב לא נטל את הסכין ותקף באמצעות בכוננה את המתלוונת, אלא - וכפי שמתואר בכתב האישום, המשיב ניגש למיטה, אחז סכין בידו, ניגש למטלונת (אשר שכבה על מיטת חדר השינה) ואים עליה בכך שאמר "אני אהרוג אותך"; ואז - המתלוונת נסטה לכדור ולהתפרק אולם המשיב **פצע** אותה בראשה באמצעות הסכין שאחז בידו". כאמור, הודגש כי התיאור היה שהמשיב "פצע" את המתלוונת ולא "דקר" או "תקף" אותה, ככלומר, הודגש כי כוונה לדקוף או לתקוף את המתלוונת באמצעות הסכין.

19. בנוסף, נטען כי אמון - למרבה הצער - האלימות במשפחה גואה, אלא שתופעה מדאגה וקשה זו לא נובעת מכך שבתי המשפט לא משיתים עונשים חמורים דיים, ודוחוקה ניתן לראות כי רף הענישה בעלייה מתמדת. עיקר הסיבה להסלמה בתחום זה הינו התקופה המורכבת והיחודית בה אנו נמצאים, המוסיפה מימד של לחץ חריג לתא המשפחה, ולכן - תיקי האלם'ב בכל רחבי המדינה כה רבים בעת האחרון, אך האלימות לא תפחת אם נחמיר

בענישה בתיק ספציפי זה.

20. לעניין "סינדרום האישה המוכה", נטען כי לא היה מקום שהמערערת תעלה טיעון בהקשר זה, היה ו"סינדרום" זה אمنם מוכר באופן עקרוני, אך צריך להוכיח כי מאפייניו מתקיימים לגבי המתלוונת דכאן באופן ספציפי - ולא ניתן לטעון לקיומו באופן כללי, בבחינת "דיעה שיפוטית" החלה על כל הנשים באשר hon, ללא בסיס ראייתי מוצק המתיחס למתלוונת, כאשר הנטול להוכחתו מוטל על שכם המערערת.

21. הודגש כי מדובר בסיטואציה חריגה, שעה שהמשפחה עלתה לארץ ביום האירוע, לאחר מסע קשה מאד, פיזי ונפשי, כאשר היא מגיעה לארץ "ונוחתת לתוך סגר", וכאשר בארץ מוצאם (אוקראינה) לא היה באותה העת סגר והם כלל לא ידעו מהי המשמעות של הדברים ולא חוו "סגר" טרם הגיעם לארץ. לכן, יש לראות את התפתחות המריבה בין בני הזוג על רקע נתונים אלו, כפי שקבע בית המשפט קמא - האמור מחייב התחשבות ואי מיצוי הענישה.

22. בא כוח המשיב אף הפנה לדברים שמסרה המתלוונת בבית המשפט קמא, לפיהם היא נשואה למשיב 31 שנים וכי מעולם "דבר זהה לא היה", וביקש לאמץ את אמרתה - כך שהמדובר במעידה, אך חד-פעמייה לאורך תקופה לא מבוטלת של 30 שנים זוגיות.

23. טרם סיום, הודגש כי המשיב אמר לשתחרר עקרונית ביום 23.12.2020 אך הוא נכלל בין מי שזכה לשתחרר בשחרור מנהלי ממש ביום אלו, ולמעשה - הוא סבר כי ישחרר יומם לפני הדיון בערעור או בסמוך לכך, וכן - מדובר למי שרק הגיע ארצها וכבר "הספיק לחוות את אגרוף הברזל של מערכת האכיפה", ויש מקום לאפשר לו לשחרר, לאחר שRICTה את עונשו כפי שקבע על ידי בית המשפט קמא, ולהתחליל את הקיליטה בארץ.

דין והכרעה -

24. לאחר שקלות טענות הצדדים, מצאו לקבל את הערעור.

25. אמן, הלכה היא כי בית המשפט של ערכאת הערעור אינו נתה להתערב בגין הדיון של הערכאה הדינית, אך התערבות שכזו נדרשת שעה שהעונש שנגזר על ידה חורג באופן מהותי מרמת הענישה המקובלת בנסיבות, כאשר הענישה אינה משקפת את עיקנון ההלימה, בזיקה למחות העבירה ונסיבותיה או כאשר העונש אינו מבטא את חומרת המעשים (ע"פ 4203/19 פלוני נ' מדינת ישראל (29.07.2020)).

26. במקרה הנוכחי, דומה כי הענישה אינה משקפת כראוי את חומרת הדברים. מדובר באירוע "מתפתח", כאשר בשלב הראשון הכה המשיב את המתלוונת בכפות ידו בעוצמה כה רבה עד אשר נותרו על גופה סימנים כחולים, ובשלב השני - איים עליה בסכין כי "ירוג אותה", בעוד שוכבת במיטה, ולאחר מכן פצע אותה עם הסכין - בראש, מעל הרקה, באופן שחייב טיפול רפואי ותפרים. בנוסף על כן, האמור בוצע על רקע שתית אלכוהול ובמהלך סכתור הקשור בשתיות אלכוהול - ויש לקבל את עדמת המערערת לפיה, אף בהיעדר כל מידע על צריית אלכוהול בעבר - יש כאמור כדי להוות נסיבה לחומרה נוכח המ██וכנות הגלומה בדבר.

27. אין ספק שהיא מקום ליתן משקל לסתיאציה המוחדת של המקרה, שעה שהמשיב הגיע לארץ בבוקרו של היום שבו החלו האירועים, למשך שעברה המשפחה, להשלכות של "הכניסה לבידוד" מיד עם הנחיתה בארץ וכן שמדובר והMASTER בוודאי קשים במיוחד עבור המשיב, אשר נכון "ביום הראשון שלו בארץ" ואינו דובר עברית. בדומה, היה אף ליתן משקל להיעדר עבר פלילי ולעדמת המתלוונת - אלא שהמשקל של כל השיקולים מעלה לאיום, כפי שניתן בגין הדיון, אין מАЗן כראוי את מכלול שיקולי הענישה, ועיקרם - עיקנון ההלימה.

28. באשר לפסיקה הנוגגת - כפי שטען הסניגור, יש לבדוק כל מקרה לגופו, וניתן למצוא מקרים בהם הושתו על מי שביצע עבירות אלימות ואיומים כלפי בת הזוג עונשים קלים יותר (כולל חדשים ספורים של מסר שרוצה בעבודות שירות), לעומת זאת במקרים בהם העונשים היו חמורים בהרבה, וכללו מסר בפועל של יותר משנה, אף כאשר המדבר היה באירוע אחד.

29. סבירים אנו כי השוואת המקרים שהוצעו על ידי הצדדים, ומקרים נוספים שנסקרו בפסקה, מלמדת אף היא כי הענישה סוטה לכיוון מהרף הראי, באופן המחייב התערבות, במיוחד נוכח השימוש בסיכון והחבלה בראש.

30. רק לצורך ההמחשה, נפנה לפסיקה הבאה, של בית המשפט העליון:

רע"פ 5861/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (02.01.2020) - שם התברר כתוב האישום בו יוחסו לבקשת שני מעשי אלימות כלפי אשתו. באירוע הראשון, במהלך ויכוח בין המבוקש לבין המתלוננת, הרים המבוקש את ידו וניסה לתקוף אותה בעוד שכן אשר נכח באותו מקום, מנע זאת ממנו. המקרה השני, אשר התרחש שלושה חודשים לאחר מכן, המבוקש תקף את המתלוננת תחילה במרפסת ולאחר מכן מכן בתוך הדירה. כתוצאה לכך נחבלה המתלוננת בפניה ובשפתייה, דם ירד מפה והיא נזקקה לטיפול רפואי. בשל כך יוחסו לבקשת עבירה של התקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג ועבירה של ניסיון לתקיפה סתמי של בת זוג. המבוקשណון ל-10 חודשים מסר בפועל בגין ימי מעצרו ולעוני מסר מוותניים, וה מקרה שם בוודאי שאינו חמור פחות מה מקרה הנוכחי.

רע"פ 2486/19 **נתאור נ' מדינת ישראל** (11.04.2019) - המבוקש שם הורשע, על פי הודהתו, בעבירות של התקיפה הגורמת חבלה ממש כלפי בן זוג, התקיפה כלפי בן זוג, וכן בעבירות איומים. בכתב האישום שם יוחסו לבקשת 4 אישומים שונים בהם נטען כי המבוקש תקף את אשתו, המתלוננת, ארבע הזדמנויות שונות. באחד המקרים בעט המבוקש בראשה של המתלוננת, הצמיד אותה עם פניה לקיר, דרך עט רגלו על גבה, והוא אותה בכל חלקי גופה עד שגרם לה חבילות של ממש. כשנה לאחר מכן, סטר המבוקש למtalוננת במהלך ויכוח ובעט בה כך שנפלה ארצתה ואיבדה את הכרתה. כתוצאה לכך, נגרמו למtalוננת סימנים אדומים בפניה ובצווארה, והוא סבלת מ"ישנונות", אי שיווי משקל, סחרחות, בחילות, הקאות. במקרה השלישי, בנסיבות השלישי, בנסיבות המתלוננת להגן על ילדה מפני המבוקש, והלה בתגובה נטל כבל מריר וכרך אותו סביב צווארها עד שנחנקה וסבלת מכבים ומקשי בבליעה, ואמר לה כי בפעם "הירוג מהיר" מספר שבועות לאחר מכן, אחד המבוקש ביד המתלוננת, משך בחזקה בשיערה, ורדף אחריה עד שחשאה אותה". מספר שבועות לאחר מכן, אחד המבוקש השולם, נגזרו על המבוקש 6 חודשים מסר לRICTSI בעבודות שירות, ובית המשפט סחרחות והתמודטה. בבית המשפט השולם, נגזרו על המבוקש 6 חודשים מסר לשיקולי השיקום אך מנגד את החוויז החמיר את הענישה לכדי 12 חודשים מסר בפועל, כאשר שקל מצד אחד את שיקולי השיקום אך מנגד את העבר הפלילי של הנאשם, והדגיש כי הענישה מתונה נוכח חומרת הדברים, וזאת נוכח העובדה כי המדבר בערכאת הערעור. בית המשפט העליון דחה את בקשתו של המבוקש להפחית מהעונש והדגיש את חומרת הדברים. במקרה שם חמור מאשר במקרה הנוכחי, והמדובר שם באربعה אישומים, אך חשוב הוא להביא מדברי בית המשפט, כאמור:

"עבירות אלימות נגד בן זוג פוגעות בשלמות גופו של בן הזוג, בביטחוןנו, בכבודו ובסולוות חייו. יש ליחס לעבירות אלו חומרה יתרה, באשר כולל הן מתרחשות בין כתלי הבית באופן הסמיי מן העין, תוך ניצול פערן כוחות פיזיים בין בני הזוג".

רע"פ 6191/18 **בלאל דראושא נ' מדינת ישראל** (28.08.2018) (להלן: "**ענין דראושא**") - בגדרו הוחמר העונש שהוטל על המבוקש בבית משפט השולם, לאחר שהורשע על פי הודהתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג ובאים. המבוקש שם ניסה לתקוף את המתלוננת, אשתו, בכך שהיא כסא וניסה להשליכו לעברה, רדף אחר

המתלוננת כשפטיש בידו והלם ברגלה באמצעות הפטיש. באותו המועד אף איים המבקש על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בchieה. עוד תואר שם מקרה קודם, במהלךו איים המבקש על המתלוננת כי ירבייך לה, בעט ברגלה של המתלוננת, והניף קערת זכוכית לעבר ראשו, תוך איזומים. בית משפט השלום גזר את עונשו לכדי 6 חודשים מאסר לרייצוי בעבודות שירות ובית המשפט המחויז קיבל את ערעור המדינה והשיט עליו 9 חודשים מאסר לרייצוי בפועל. בית המשפט העליון דחה את בקשתו להקל בענישה.

31. באשר למידיניות הענישה, נוסף עוד כי אין ביכולתנו לקבל את עדמת ההגנה לפיה החמורה הענישה לא תתרום למיגור, ולמצער - לצמצום, תופעת האלימות הנפשעת במשפחה.

32. בرع"פ 5227/20 סעד עומר נ' מדינת ישראל (20.08.2020), אשר עסק אף הוא בעבירות אלימות של בן זוג כלפי זוגתו, חזר לאחרונה בית המשפט העליון על כך כי :

"בית משפט זה שב ועמד על חומרת עבירות האלימות שבנה הורשע המבקש, ועל הגישה המ חמירה שיש לנתקות בה כלפי מבצעיה".

ובדומה, את ע"פ 4398/20 פלוני נ' מדינת ישראל (28.10.2020), שם התייחס בית המשפט העליון לגזר דין שניית בתיקו לשורת עבירות אלימות, איזומים וUBEIROT MIIN שביצע המערער כלפי בית זוגו, ונקבע כי מוש הראי היה להחמיר בענישה -

"ולו נוכח מגמת החמורה בעבירות אלימות במשפחה. בית משפט זה קבע פעמי אחר פעמי כי עבירות אלימות נגד נשים במסגרת התא המשפטי יזכה לחס מחמיר, נוכח הערך המוגן שמנונה על הCPF, והוא "לספק ביטחון לכל אישה ואישה בביתה, מקום מבצרה, בחיק משפחתה" (ע"פ 305/12 מדינת ישראל נ' צוובנר זליג, בפסקה 9 (24.6.2013), כפי שצוטט בע"פ 6968/16 אודי גרני נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (22.5.2018)).

ברע"פ 1884/19 פלוני נ' מדינת ישראל (14.03.2019), הוסיף כי:

"UBEIROT ALIMOT BIMISHPACHA HAN TOPUA NAFSHTET HAMRAHOA NEGUV REU BICHBARAH, UEL RISHIYOT HAOKH VEHAMISHPAT LE'ASOT KOL SHIBOLATHUN CDI LEBAVIA L'MIGOR TOPUA ZO. CPI SHAKBER CHINANTI BIMKERAH ACHER SHBA L'PENI BEU"P 5307/17 חלאגי נ' מדינת ישראל (12.7.2018): "בית משפט זה חזר עםם לא אחת על הצורך לנתקות בענישה חממירה ומרתיעה בגין מעשי אלימות קשים כמעשי של המערער בפנינו, בפרט במקרים בהם האלימות מופנית נגד נשים מצד בן זוגם (ראו, למשל, ע"פ 7701/14 אל טיב נ' מדינת ישראל (16.5.2016)). מזכיר בתופעה חמורה ורחבת היקף, המחייבת הטלת ענישה מרתיעה, אשר בנוסך יהא בה כדי לשקוף את הפגיעה הקשה שחוות נשים מעשי אלימות המופעלים עליהם מצד בן-זוגם, בסביבה שאמורה להיות סביבתן הבטוחה והמוגנת" (שם, בפסקה 15).

וראו אף את עניין דראושה הנ"ל, כאמור:

"CPI SHNEFSHK, "UBEIROT ALIMOT VEAZOMIM CCHAL, VECNGD BNOT ZOG BPERUT, HAFKO ZO HAKBER LERUAH CHOLAH ASHER BTEI MISHPAT MIZOIM LEHAIKAV BAHA. NCON HOA OMENNEM CI AIIN BCR CDI 'LAHZOTIA' AT NSEIVOTIO AISHEIOT SHL NANASHM KOKONKARTI MN HAMSHOAWA AOLOM DOROSH HADVAR MTHN MASHNA TZEKUF LAOTTEM INTARSIM SHL GAMOL VSL HERTAUA, HN SHL HEBREIN UZEMO VHN SHL UBRINIM BCOCH" (רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל (20.8.2009))."

סיכום ותוצאה -

33. נוכח האמור, עמדתנו היא כי קיימות במקורה זה נסיבות מיוחדות המצדיקות החמורה בעונש, כאשר העונש שהוושת על הנאשם אינו משקף את חומרת העבירות על נסיבותה וסוטה מדיניות הענישה הנוגגת והמתחייבת, כך שהענישה מחייבת חלק ממטרות הענישה, ולא ניתן משקל מספק לעקרונות ההלימה וההרעתה.

34. אשר על כן, והיות וערכאה הערעור אינה מצאה את הדיון, אנו מחייבים להתערב בענישה, ולהעמיד את עונשו של הנאשם על 9 חודשים מאסר בפועל, שתחילתם מיום מעצרו - 23.06.2020, במקום 6 חדשנים כפי שקבע בית משפט קמא, וכך אשר יתר רכיבי הענישה ישארו בעינם, יובחר כי גם עונש זה אינו מחמיר, ונגזר מהמדיניות המתיחסת לצמצום בהחמרה בענישה מטעה של ערכאת הערעור, במיוחד בסמוך למועד השחרור הצפוי של הנאשם.

נתן היום, ט"ז כסלו תשפ"א, 02 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.

ר. בש, שופטת

ת. נאות-פרי,
שופטת

א. אליקים, שופט
סגן נשיא
[אב"ד]